

אישה בחלל \ תְּבָרָה

מתוך: תְּבָרָה

תהילה חכימי

הספר יראה אור במהלך 2018

הוצאת רסלינג, סדרת מעבדה לספרות ישראלית מקורית

אישה בחלל עבודה, מתי יאהבו אותך? קרה שלא קמת מהכיסא עד לארוחת הצהריים. את שותה הרבה מים – אבל הגוף קיבל צורה של כיסא. אישה בחלל עבודה, החלל משתנה, העבודה משתנה, חברות קמות ונופלות. את יכולה לסגור את הדלת אבל עדיין אפשר לשמוע את המדפסת התלת-ממדית עובדת, זה עוזר בייצור של מודלים יחידים, זה חוסך זמן, העלות נמוכה. נזכרתי. הייתי פעם בריאיון עבודה, הם תכננו ובנו שם מדפסות תלת-ממדיות כמו זו, לא זכרתי שהן עושות כל כך הרבה רעש. המראיין הסתכל בקורות החיים ואחרי ששאל כמה שאלות מקצועיות אמר לי, ירית פעם בנשק? אמרתי לו, כן, אבל רק על קרטונים. אישה בחלל עבודה, אהבת פעם?

את הרעש של המכונה התלת-ממדית את כבר לא שומעת, את מתרגלת אליו אחרי כמה חודשים, הקירות מגבס. את שומעת הכול. שומעים אנחות מהחדרים הסמוכים. הצפצופים של השער: כניסת ספקים. לפעמים, לצד הצפצוף הקצוב של השער, גם צופר מכונית. מישהי פותחת. אישה בחלל עבודה לפעמים אני חושבת להתחיל את הסיפור מכאן: אישה בחלל עבודה, עם צורה של כיסא, לא קמה עד לשעת ארוחת הצהריים. אישה בחלל עבודה אהבת פעם? החלל משתנה האנשים משתנים העבודה מתגברת – או פוסקת. לפעמים משפצים משרדים. מוסיפים עציצים. מכניסים תוכנה חדשה שתנהל מלאים, תהליכים, קבצים. אישה בחלל עבודה את שומעת אותי?

תְּבַרָה 1

המנכ"ל קפץ על השולחן והטיח דברים. אמר: אתם לא עובדים מספיק קשה. המנכ"ל קפץ על שולחן פקידת הקבלה והתייצב עליו. ארוך ולבן (השולחן). אמר: אנחנו מאבדים זמן ואתם לא עומדים ביעדי הקבוצה. צריך לשמור על הפוקוס. שב והדגיש: ההצלחה שלנו תלויה בכך. אך רוק בכך. אמר: צריך להגביר את הקצב. אמר: money time. עכשיו זה ה-money time: לא ניכנס לזמן פציעות. עמדנו. הסתכלנו עליו שותקים. אמר, על גופתי. החלפנו מבטים. הרגליים ממושקות. דיבר, חזר והזהיר, העיניים נצצו. אמר, אנחנו עוד רגע לפני מימוש החלום. אמר, זה לא הזמן למנוחה. אמר, בקבר-תנוחו. חזר על משפטים – כמה פעמים. הרגליים לא זזו, הידיים זזו בקצב דיבור שהלך וגבר. הסתיימה השיחה והתפורנו. חזרתי לקובייה. עברתי דרך קוביית המנהל. היה עסוק בשיחת ועידה. דיבר בקול רם אל המיקרופון והאוזניים שלו היו מכוסות באוזניות גדולות.

We must push the delivery time צרה. פניו נצמדו למסך המחשב. **We must push the delivery time**. המשכתי בכיוון הקובייה. רעש רעש מקלדות ושיחות. פינת הקפה הייתה ריקה. כשהגעתי למקום שלי והתיישבתי מול המחשב, תיבת המייל הייתה מלאה. אסור להתחיל במיילים. קראתי על זה כתבה. חוק מספר אחת. אסור להתחיל במיילים. פתחתי את המחברת ודפדפתי, הגעתי לעמוד האחרון. רשימה לביצוע. רשימת נושאים ארוכה. התחלתי להתכונן לשיבה. פתחתי את הקבצים הרלוונטיים על המחשב. אחד השכנים מהקובייה הסמוכה תקתק ללא הפסקה. תקתק בכוח. הצלחתי להתרכז. גם אני תקתקתי בזריזות. גם אני האצבעות הכו. ברקע האצבעות שלו חבטו במקשי המקלדת בקצב הולך ומתגבר, הולך ומתנשף. גם אני.

אישה בחלל עבודה – את נושמת? הרשימות עוד ימסמרו אותך לרצפה (רצפת לינוליאום כחולה משנות השמונים, כמו זו שהייתה באולם הספורט בבית הספר היסודי, נזכרתי איך אהבתי קפיצה לגובה, בכל שבוע שברתי שיא חדש). כאן לפחות יש חלונות חיצוניים. האוויר מזגנים, אבל האור – שמש. אישה בחלל עבודה שלא מצליחה לקום בבוקר מאז שהתחיל החורף. אישה בחלל עבודה, את מדממת? אני חושבת שאת מדממת וזה מחוץ לתאריכים הרגילים. אצלך הכול תמיד מגיע בזמן, גם אם עם השנים הדברים הופכים צמיגיים יותר, חיים יותר, את לא מוציאה את זה מהרחם, כבר כמה זמן שזה יוצא לך מהאישונים, כל דבר שאת מסתכלת עליו זה מטפטף ממך, מטפטפת דמעות מלוחות של דם מול המסכים הכפולים שבעמדת העבודה. אישה בחלל עבודה את זוכרת איך פעם, לא כל כך מזמן, אהבת ישיבות ותהליכים ארוכים. אהבת לראות איך הם מקבלים תוקף, הדברים. הופכים חיים.

אישה בחלל עבודה

ניסיתי להוציא את האישה מחלל העבודה ולדבר אליה ככה איך שאני בחלל

שהוא לא חלל עבודה.

לא ענתה

תְּבַרָה 2

בחצות הראש הכה בכרית ונזכרתי בדג. האכלתי אותו או לא? ירדתי מהמיטה. הוצאתי מהאקווריום. שמתו בקופסת פלסטיק עמוקה. הלכתי לשטוף את האקווריום. יכול להיות שהוא חולה. האקווריום החליק לי מהידיים ונשבר בתוך הכיור. השארתי אותו ככה בתוך הכיור. אחר כך הוספתי לו אוכל בקופסת הפלסטיק והוא שחה. הדג היה נראה לי מרוצה. אני מאכילה אותו בימי שני וחמישי. אבל לפעמים קשה לזכור מתי שני וחמישי. אני שוגה בלוחות הזמנים. גם עם המחזור החודשי. הוא תמיד היה מדויק מאוד וידעתי לזהות כשהוא בא. עצבים אטומיים ללא כאבים. באיזשהו שלב התקנתי מין אפליקציה, שתגיד לי מתי צפוי להגיע המחזור. אני כותבת בה אילו תסמינים צצו לפני, במהלך ואחרי. וגם מתי עשיתי סקס, אם בכלל, ועם מי. את הטלפון הסלולרי קיבלתי מהחברה. החברה גם משלמת את החשבונות הסלולריים החודשיים. מדי פעם הם מחליפים לי את המכשיר. לכולם. בדרך כלל שדרוג. בפעמים אחרות, אם נגנב או נשבר, מסכימים להחליף לאחר. הרבה מספרים אבדו או נמחקו בגלל השרדוגים. או להפך, הוכפלו ושולשו. לרוב אני לא שמה לב. עיקר הבעיה נשארת התאריכים. האפליקציה של המחזור מבצעת סנכרון לעדכון האחרון אבל לפעמים הוא לא מספיק קרוב. במקרים האלה אני מאבדת את הספירה לחלוטין.

אישה בחלל עבודה – השתעממת? על מה את חושבת עכשיו? יש לך שלוישים ושבעה מיילים שלא נקראו בתיבה. יש גם משימות שרשומות על הלוח המחיק – זה כתב ידך, אני רואה שהתאמצת לכתוב ברור. מישוהו נכנס לחדר. הוא מדבר אלייך, את שומעת? הנה הוא שם את היד שלו על השולחן שלך, הוא נשען, עכשיו הוא מתקרב אל מסך המחשב, הוא מסתכל במסך, אתם מדברים על מסמך. הוא מבקש ממך משהו, הוא שואל לגבי עניין שאת אחראית עליו באופן בלעדי, הוא שואל שאלה פשוטה מאוד, התשובה כבר הייתה צריכה לעמוד לך על קצה הלשון, עכשיו זה הזמן לענות כי הוא הפסיק לדבר, אישה בחלל עבודה, הוא הפסיק לדבר, הוא שותק כבר חמש שניות לפחות, אני יודעת, כי זה בערך הזמן שלקח לי לומר: אישה בחלל עבודה

תְּבָרָה 3

התחילו דיבורים בלחישות בפינת הקפה. בחדרי הישיבות. לפני הישיבה. ברבורים. חושדים זה בזה. בודקים אופציות. מחפשים עבודה. הרוב המכריע בינתיים נשאר. המיזם הצליח לגייס סכומי עתק ממשקיעים בארץ ובחו"ל עוד בשלב ההתחלתי. עכשיו הכסף נאכל לאט. המיזם הצליח למשוך תשומת לב. זה לא מספיק. המשקיעים מתחילים להפנות עורף. לסגור ברזים. הפוך מההתחלה. אז המנכ"ל קיבל מהטייקון הישראלי והמשקיע העיקרי את ההתחייבות במעלית בדרך החוצה מהפגישה הראשונה שלהם. גם היום הטייקון הישראלי הוא אחד המשקיעים המרכזיים במיזם. בתחילת הדרך הוא פגש את המנכ"ל במשרדים שלו. אבל הפגישה נקטעה באמצע. הטייקון היה צריך לצאת מוקדם והרכב שלו כבר חיכה לו למטה בחניה. כדי לנצל את הרגעים האחרונים של הפגישה, המנכ"ל ירד עם הטייקון למטה במעלית. כשדלתות המעלית נפתחו בחניה הוא אמר לו שישקיע במיזם. זה היה סכום לא מבוטל, מאה מיליון דולר. עכשיו הכול נאכל. אנשים מדברים.

אישה בחלל עבודה – את בוהה? אני רואה. את חושבת על מי? עברו חודשיים. את לא זזה. תעשי קליק קליק קליק עם העכבר, תעשי סדר בתיקיות של המייל, וגם באלה שבמחשב, במסמכים שלי, תמייני הכול לתת-תיקיות, זה יכסה לך חצי יום, אולי יותר. ולפחות לא תשבי כאן ככה סתם מתבוססת במחשבות הבדויות. הגיע הזמן להשתלט על המשימה האבודה, זו שאת תמיד משאירה לסוף היום, לסוף השבוע, לסוף של הסוף. זו שתימנעי מלעדכן לגביה בישיבה השבועית, או בישיבה החודשית, ודאי שבישיבת הערכת העובד השנתית, זו המשימה שגם הם שוכחים ממנה, כל המנהלים שהיו לך, בכל אחד ממקומות העבודה. את לועסת את הזמן עד שהכול מתפורר לך בשיניים. שעת אחר הצהריים הגיעה, את שומעת את הצפצוף? קוראים להם להסעה. עכשיו את נזכרת להתחיל לעבוד, בשקט הזה, עכשיו אף אחד לא יענה למיילים, כל המזגנים כבו ורק הנשימות

חֲבֵרָה 4

בשעת אחר צהריים ביום שלפני הביקור של המשלחת הגדולה שבק המנוע הקטן. עצר את המכונה והעמיד את הדמו בסכנה. אחרי שעות של בדיקות והרצת תרחישים נמצא מקור התקלה. פין קטן שנשחק במכלול המנוע. נמצא רכיב חליפי. הפרויקט עדיין בשלבי הניסוי, ולא כל הסנסורים שאמורים היו להתריע במצב אמת ולדווח על תקלה באופן אוטומטי עבדו. את חלקם ניתקנו בכוונה כדי לעקוף את הסרבול שבאתחול המערכת מחדש בכל הרצה. היו ביניהם כמה שתוכנתו הפוך, באופן זמני, כדי להאיץ את קצב העבודה.

שלושה אנשי צוות, שש-עשרה שעות בתוך המכונה. אינספור כוסות קפה. מערכת גדולה ומורכבת ששוויה עמד על שניים וחצי מיליון דולר. באותן השעות של היום שלפני הביקור המערכת הושבתה לחלוטין. באיזושהי שלב, הסרנו את כל הכיסויים והמגנים המכסים את המערכות הפנימיות בניסיון לאתר את מקור התקלה. הלחץ גבר עם רדת החשכה. המנהל שלנו הצטרף. הגיע אחרי שהתעדכן במצב הדברים. בשעה הזו כבר לא היה סיכוי לבטל את הדמו. בין שבע לשמונה הטלפון שלו לא הפסיק לצלצל. הסמנכ"לים רצו לוודא שהכול מוכן לקראת הדמו. לא שמעתי מה אמר להם. כשענה לשיחות התרחק. אחרי שתיים או שלוש שיחות כאלה אמר שעד שלא נמצא את מקור התקלה ונפתור את הבעיה, לא נעזוב את המקום. אחר כך אמר: אני נשאר אתכם, תשכחו מהכול, תבטלו כל מה שיש לכם הערב, אני מזמין פיצה. למחרת בשבע בבוקר הייתה צריכה להגיע המנקה. הזמנתי אותה במיוחד בשעה מוקדמת מהרגיל, בערך שעתיים לפני שמגיעה המשלחת לקראת הדמו. אישה בת ארבעים, אולי פחות. בשעות הבוקר עובדת בניקיון אצלנו, אבל לא רק, היא עושה סבב בכמה מקומות באזור. גם היא מגיעה כמו עובדים אחרים דרך חברת קבלן. שמספקת לנו גם מצרכים בסיסיים, נייר טואלט, חומרי ניקוי, חלב ועוגיות.

אישה בחלל עבודה, אני מבינה, אני מבינה; אני רואה איך הכול מתנקז אל נקודה אחת בזמן. והזמן נמתח על פני השולחנות שבמשרד. תסתכלי למשל על השולחן של מנהל השיווק, יש עליו מתנות שהוא קיבל מלקוחות פוטנציאליים ברחבי העולם. החפצים מונחים ומעלים אבק. המנקה עובדת כאן עשרים וחמש שנה. היא לא מנקה מתנות, היא מתרכזת בחלונות וברצפה. הריח טוב. איך להתחיל? איך להסביר לאנשים שיושבים עכשיו בתוך חדר הישיבות הזה שהישיבה שהתחילה בשעה תשע קטעה לחלוטין את קצב החיים? את שומעת אבל את לא מקשיבה, את קיימת, אבל את לא מבינה. אתמול בלילה הוא אמר לך שוב בפעם החמישית שהוא לא יכול, הוא פשוט לא יכול, אבל במשך כל הזמן שעובר בינתיים הוא לא מפסיק. הוא לא הפסיק להתקשר אלייך ולדבר אלייך בכל הזדמנות אפשרית. הוא לא יכול. ניסית להסביר לו, אישה בחלל עבודה, שאת לא יכולה – את לא יכולה לעבוד ככה. אבל הוא בשלו כמו מנגנון מכני משומן, התכנון טיפ-טופ, קופץ כמו קפיץ, ישר לאותה נקודה, מחזיר אותך כמו במערבולת ואת מסתחררת לתוך חור הניקוז, הרשת חלודה מרוב לכלוך, הכול שם אכול

חֲבֵרָה 5

נכנסתי הביתה; אבל מתי נרדמתי? כנראה מיד. לא היה לי כוח להתקלח. אפילו לא שטיפה מהירה. לא יודעת מה קרה רגע אחרי שזרקתי את עצמי על המיטה. הרגליים עדיין היו באוויר. מה לגבי הדלת. נעלתי את הדלת. לא נעלתי את הדלת. או רק טרקתי. בסוף הדלת תמיד נעולה. הופיע החלום. אני נופלת מגובה רב. מהחלום אני תמיד מתעוררת באותו שלב. זה הרגע של הפגיעה בתחתית הבור. בשלב הזה אני לרוב מתעוררת בבהלה ורגע אחר כך מגלה שלא הייתה שום נפילה. כל האיברים מחוברים, על המיטה, מסתכלת על התקרה, מרימה רק רגל אחת לוודא – לפעמים שתיים. חוזרת לישון. נרדמת מיד. הפין של המנוע הקטן נשבר שוב ושוב כמו בהילוך חוזר. הדמו עדיין היה בסכנה. אחד המשקיעים צחק צחוק גדול וכמעט נבלעתי בתוך הלוע שלו כמו בסרט מצויר. הוא היה נראה כמו דג גדול. הלופ המשיך, לופ חוזר ונשנה, הפין נשבר והמשקיע צחק ללא הפסקה. מתוך החלום חיכיתי שיגיע הבוקר ואסע לעבודה.

אישה בחלל עבודה אולי תשימי כאן עציצים?

תְּבַרָה 6

בישיבה הטכנית היו פחות משתתפים מדרך כלל. בתוך שטף הדיבור הכללי המהנדס הבכיר קטע את עצמו. שאל: מי מסכם את הישיבה. הוא ניהל את הישיבה. הסתכל עליי. הסתכלתי עליו חזרה בלי למצמץ. המשיך, אמר שאנחנו כבר בהיריון, הפרויקט כבר התחיל, אנחנו באיחור וחייבים לזוז מהר. הסתכל שוב על מנהל הפרויקט ואמר לו שצריך לזכור טוב טוב את מקרה הדמו, צחק, בסוף במזל הצלחנו לאנוס את המכונה לעבוד, אמר, אחרי הכול הדמו דפק כמו שעון שוויצרי. כולם צחקו, כי המנוע באמת היה שוויצרי.

בלילה חלמת שאתם נפגשים ברחוב. בבוקר קמת, אישה בחלל, התקלחת ונשכבת על הספה שלך, ושני החלונות ממול פתוחים. שכבת ככה אישה בחלל, על המגבת עירומה, מחוץ לחלונות עננים, שמים וכמה מגופים. זיכרון של ים. המדקרת אמרה שיש בכך חסר. עצוב לך במתכת. החסר, ננסה לגלות איפה החסר. הים עמד בארובות. היא עברה איבר אחר איבר בלחיצות עמוקות. איפה כואב, חזרה ושאלה איפה, איפה זרימה, איפה חום, איפה שינוי. איפה את?